

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מדוע מתרחשים ניסים?

משה מענדל פיינר

אותי. הוא רק הבטיח שיתפלל בעדי על ציון מקום קבורתו של חמיו, אדמו"ר הריי"צ.

התקשיתי להשלים עם כך. ניסיתי להערים עליו ולגרום לו לברך אותי בכך שאני בירכתי אותו, וציפיתי שבעקבות זאת יאלץ הוא להשיב לי כברכתי, אך הוא עמד בסירובו. הוא אמר לי שהבעיה שלי היא שאיני מאמין בקב"ה; האמנתי בברכותיהם של אדמו"רים, אך לא בקב"ה. וכך הוא הסביר לי ברוב סבלנות: "זה עתה שמעתי אותך מספר לי את סיפור חייך - כיצד שרדת במהלך המלחמה תוך ניסים רבים - אולם, אף לא פעם אחת שמעתי אותך אומר 'ברוך ה'!' ". הוא הכיר בכך כי כל עוד הייתי בצבא הרוסי, ייתכן שאמנם הזכרת שם ה' הייתה כרוכה בסכנה, אך כעת זה כבר הפך להרגל אצלי. עלי לשנות הרגל זה, אמר הרבי.

הרבי המשיך ואמר, "עליך לחזק את אמונתך בה', ואני ממליץ לך להתחיל בכך שתלמד 'חובת הלבבות' ". (כוונתו הייתה לחיבורו הקלאסי של רבינו בחיי אבן פקודה, שנכתב לפני כאלף שנה.)

אחר כך, הסביר לי הרבי את תכליתם של הניסים שהקב"ה מחולל: ייתכן מצב שבו אדם יהיה כל כך שקוע וטרוד בענייני העולם הגשמיים, עד שישכח מקיומו של מי שברא את הכל. נס הוא דרכו של הקב"ה להזכיר לאדם כי הוא יתברך היה שם לכל אורך הדרך."

לבסוף, שאל אותי הרבי, "מה עוד אתה צריך?" ואמרתי לו שאני סובל מאקזמה איומה בידיי. "כרגע לא אוכל לעזור לך בנוגע לכך", השיב הרבי.

אך הוא הורה לי לשוב אליו שלושה ימים לפני חג השבועות, חג מתן תורה.

כאשר חזרתי אליו, אמר לי הרבי, "כידוע לך, לפני מתן תורה נרפאו כל חולי ישראל. לך הביתה ושטוף היטב את ידיך". עשיתי כפי שהורה לי הרבי, ומאז חדלה האקזמה מלהציק לי.

מאז הפכתי להיות חסיד של הרבי, והוא דאג לי ולמשפחתי בצורה יוצאת מגדר הרגיל.

זמן לא רב אחר כך, שיתפתי את הרבי בכך שאשתי, יעטא,

«

בשנותיי כמתבגר באוקראינה בשנות תר"פ (1920), הכרתי את האדמו"ר מבלוז, הרב אהרן רוקח, ובמשך הזמן פיתחתי כלפיו יחס של יראת כבוד. כאשר פרצה המלחמה וגויסתי לצבא הרוסי, הוא הרגיע אותי והבטיח שאשרוד ואשוב הביתה בשלום וללא פגע, וכך אכן היה. בשנת תש"ב (1942), השתתפתי בקרב הנוראי על סטלינגרד, שם ראיתי כיצד אלפי חיילים מתים מכל עבר, אך שוב ושוב שרדתי הודות למאורעות שאין לי דרך אחרת לתארם, אלא כניסים. שנים ספורות אחרי תום המלחמה, כאשר הצלחתי לצאת ממחנה העקורים פוקינג שבגרמניה, ולהגיע עם אשתי ועם שני ילדיי לארצות הברית, הקפדתי ללכת לבקר אצל כל האדמו"רים החסידיים שהיגרו לנוי יורק, ולהתברך מפייהם. הלכתי אל האדמו"רים מקלויזנבורג, מסקווער ומסטמאר. לכן, בוודאי תוכלו לתאר לעצמכם את גודל ההפתעה שחשתי כאשר הגעתי לבקר את הרבי מליובאוויטש. בניגוד לאדמו"רים האחרים, שהיו אנשים זקנים בעלי זקנים לבנים ארוכים, ולראשם חבשו שטריימלים גדולים, הרבי היה אדם צעיר בלבוש רגיל - גבוה, שחרחר ויפה תואר, עם עיניים כחולות ומבט חודר. ובניגוד לכל האחרים, הוא סירב לברך

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

אובחנה כסובלת מסרטן, ונאמר לה שכצעד מציל חיים היא תהיה חייבת לעבור כריתת רחם. אולם, משמעות הדבר היא שלעולם לא תוכל עוד להיכנס להיריון.

"אל תבצעי את הניתוח הזה", אמר לה הרבי, והוא הבטיח: "יהיו לך עוד ילדים".

בהמשך, היה לנו עימות עם הרופא שטיפל בה, שלא היה מרוצה מכך שהרבי מורה לנו לנהוג בניגוד ליעוץ הרפואי שניתן לנו. הוא אפילו ניבא שאשתי עלולה למות אם נתעקש לנהוג בהתאם לעצת הרבי. אף על פי כן, שמענו בקול הרבי. לא זו בלבד שאשתי נותרה בחיים, היא גם נכנסה להיריון. בתחילה הרופא שלה התקשה להאמין, אחר כך הוא ניסה לשכנע אותה לעבור הפלה, אך שוב נשמענו לעצת הרבי, והכל עבר כשורה. בסופו של דבר, אותו רופא היה כל כך המום, שהוא ביקש לפגוש אישית את הרבי, אבל לא זכור לי אם הדבר אכן יצא אל הפועל. בהמשך נולדו לנו עוד שני ילדים מקסימים, בזכות עצתו של הרבי.

מאוחר יותר, בשנת תשס"ז (1956) או תשי"ז (1957), היה אירוע שבו בתי ציביה איבדה את מאור עיניה. הידיעה על כך שברה אותי לחלוטין. לקחנו אותה לרופא, והוא אמר לנו שאין לו כל פיתרון. חזרתי הביתה אבל וחפוי ראש. כל הטראומות שהיו לי משנות המלחמה שבו אלי באחת, והתחלתי להתייפח בבכי, תוך שאני כובש את קולות הבכי בכרית כדי שאשתי לא תשמע.

לפתע צלצל הטלפון. הייתה זו כבר שעת לילה מאוחרת, ובצדו השני של הקו היה מזכירו של הרבי, שהיה נשמע מתוסכל ומרוגז. הוא עבר על ספר הטלפונים בניסיון לאתר אותי והתקשר אל כל מי ששם משפחתו פיינר, מאחר שהרבי אמר לו להתקשר לפיינר שנמצא בצרה. "הרבי מבקש לדעת מה הבעיה?", אמר המזכיר.

הסברתי שבתי איבדה את מאור עיניה, וביקשתי ממנו, "בבקשה, מסור זאת לרבי, ושאל אותו מה עלי לעשות".

תוך זמן קצר חזר אלי עם תשובה. "הרבי אומר שתיקח את בתך למרכז הרפואי 'קינגס קאונטי' בברוקלין". הוא גם נקב בשמו של הרופא שאליו עלי לפנות. אותו רופא נתן לבתי טיפות, ובהדרגה, שב אליה כוח הראיה.

לעתים קרובות תהיתי לעצמי כיצד ידע הרבי שאני נתון בצרה ושופך את לבי בבכי. עד שמישהו הסביר לי את הרעיון הבא: "יש לך על ראשך שערות רבות, אך כאשר אתה מושך אפילו בשערה אחת בודדת, המוח שלך מיד מרגיש את הכאב. כך הדבר גם אצל הרבי. כאשר חסיד נמצא בצרה, הרבי חש זאת". והסבר זה התקבל מאוד על דעתי.

הרבי כיוון והדריך את חיי בכל המובנים. עוד המחשה

לתבונה הרבה שבעצותיו של הרבי, קיבלתי אחרי שהרבי המליץ לי לרכוש נכס מסוים שעמד למכירה. זמן קצר אחר כך רכשה ממני הממשלה את הנכס במחיר גבוה, מאחר שבכוונתם הייתה לסלול כביש מהיר על השטח שעליו עמד הנכס. אולם, הכביש מעולם לא נסלל, וכעבור זמן מה, התאפשר לי לקנות את המבנה חזרה תמורת מחיר זול בהרבה מהמחיר שבו הוא נמכר.

בסופו של דבר בניין זה הפך להיות משכנה של ישיבת 'אור אלחנן - חב"ד'. סיוע לישיבה היה המעט שיכולתי לעשות כדי לנסות לגמול לרבי על כל מה שעשה למעני. מי יודע - אולי הרבי חזה מראש שכך יתגלגלו הדברים.

משה מענדל פיינר (תרע"ז-תשע"ב [1917-2012]), רואיין בחודש אייר תשע"א (2011), לצד אשתו ובנם ישראל, שסייעו בשחזור הזיכרונות.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי

ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ב (1951) — במענה להורים שהודיעו על לידת בנם וביקשו להיוועץ ברבי בנוגע לקריאת שם לרך הגולד, כותב הרבי, אחרי שמברכם לרגל המאורע, שאין זה ממנהגו להתערב בנוגע לקריאת שם לילוד, וכי זהו עניין השייך באופן בלעדי להורים. הרבי מזכיר כי כך נהג גם חמיו, אדמו"ר הרי"צ.¹ י"ט בכסלו

< תשי"ט (1958) — במענה לחסיד שכתב בנוגע לבעיה בריאותית של ילדו, ושאל האם הוא יכול להקל ולתת לבן מאכל שלא בכשרות מהודרת, שעשוי לתרום להגברת התיאבון שלו - מעורר הרבי על החשיבות שבהידור בכשרות המאכלים ומזכיר את לשון ספר התניא בפרק ח', "כי מכל מאכל ומשקה נעשה תיכף דם ובשר מבשרו", וממילא לכשרות המאכל, לעדינותו ולטהרתו, יש השפעה ישירה על הנשמה ועל אופי האדם ומידותיו. הדברים תקפים ביתר שאת כאשר מדובר בילדים רכים, שהאופי והטבע שלהם נמצא בשלבי עיצוב ובנייה. לאור זאת, ומאחר שלא מדובר חלילה במצב של פיקוח נפש, המליץ לו הרבי להשתדל למצוא דרכים חלופיות לחיזוק התיאבון, מבלי להתפשר בהידור כשרות המאכלים.² כ"א בכסלו

1 אגרות קודש, כרך ה, עמ' פב
2 אגרות קודש, כרך יח, עמ' קט-קי

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org